

ΕΤΕΡΩΝΥΜΑ

Γράφει ο Κώστας Καραμάρκος → <http://endeaneos.blogspot.com.au>

Οι γιαγιάδες της Ελλάδας

Τα παιδιά μετρούν τ' άστρα, οι μεσόλικες και κυρίως τα γερόντια μετρούν αναμνήσεις, οι δεύτεροι κι οι τρίτοι μετρούν χαμένες ευκαιρίες, εποχικές αφηγήσεις μας τοιγκλούν και μας ωθούν τη γνώμη μας να πούμε...

Περπατώντας πιασμένος από το χέρι της γιαγιάς του ο πιτοιρικάς, αδιαφορεί για το μπινελίκι της, αδιαφορεί για τα κορναρίσματα των αυτοκινήτων, αδιαφορεί για τις φωνές των συνομπλίκων του στα πεζοδρόμια, στους δρόμους, στις αυλές...

Χαμένος οτον κόσμο του βιβλίου που διαβάζει περπατώντας ο πιτοιρικάς, αδιαφορεί για τις φωνές μιας γιαγιάς που ενώ θα έπρεπε να του λέει εύγε, γιατί διαβάζει ακόμα και στο δρόμο, αυτή τον μαλώνει!

Πάει, χαλάσανε και οι λαϊκές γιαγιάδες!

Αυτές που κάποτε κυνηγούσαν να ταΐσουν τα εγγόνια τους ακόμα και στις σχολικές αυλές, αυτές που σε κάθε νέα σχολική χρονιά ευχόταν να γεμίσει η μαθητική σάκα όχι μόνο με βιβλία και τετράδια αλλά με γνώση και καλούς βαθμούς.

Οι γιαγιάδες, οι λαϊκές γιαγιάδες της ζωής και των αναγνωστικών βιβλίων των πρώτων τάξεων του Δημοτικού...

Οι γιαγιάδες, οι λαϊκές γυναίκες μιας γενιάς που αναγκάστηκαν να είναι «υπό» στα πεθερικά, στον άντρα και στον εργοδότη, στα νιάτα και στην «ώριμη» ζωή της...

Οι γιαγιάδες, οι λαϊκές γυναίκες μιας ολόκληρης γενιάς που αναγκάστηκαν, λόγω κουλτούρας, λόγω προσδοκιών, λόγω ανάγκης να είναι «υπό» στα παιδιά και στα εγγόνια τους ακόμα, τώρα που...

Η Ελλάδα πλησιάζει πλέον την «κανονικότητα» λένε οι ειδικοί, οι κοινωνιολόγοι, οι ανθρωπολόγοι, οι πολιτικοί επιστήμονες, οι οικονομολόγοι, οι δημοσιολογούντες!

Η Ελλάδα δεν έχει πλέον δικά της «ιδιαιτερά» θέ-

ματα να αντιμετωπίσει, λένε...

Τοσας να είναι και έτοι πλέον η Ελλάδα...

Είναι όμως κι αλλιώς...

Για όσο καιρό ακόμα η ελληνική οικογένεια θα εξακολουθεί να βοηθάει, να προστατεύει ή να πνίγει τις επόμενες γενιές...

Για όσο καιρό ακόμα τα Ελληνόπουλα θα μεγαλώνουν με γιαγιάδες που τα ξεπροβοδούν ή τα παραλαμβάνουν στις στάσεις των σχολικών τους λεωφορείων...

Για όσο καιρό ακόμα η Ελληνίδα γιαγιά των λαϊκών τάξεων θα εξακολουθεί να νοιάζεται για το μεγάλωμα, για το χαρτζιλίκωμα, για τη σχολική και

άλλη πρόσοδο των εγγονών της...

Για όσο καιρό ακόμα οι λαϊκές γιαγιάδες της Ελλάδας θα παραμελούν την εμφάνιση και το είναι τους και το μόνο που θα επιτρέπουν στον εαυτό τους θα είναι ένα βαμμένο μαλλί...

Μέχρις ότου εκλείψει και αυτή η ελληνική ιδιαιτερότητα, η λαϊκή γιαγιά της Ελλάδας, η χώρα μας μπορεί να έχει πλησιάσει αλλά σίγουρα δεν έχει αγγίξει ακόμα την «κανονικότητα», τη νεωτερικότητα, αλλά και την αλλοτρίωση, μερικές φορές...

Υ.Γ. Το κείμενο αυτό πρωτοδημοσιεύθηκε στο prol. gr τον Οκτώβρη του 2004. Δε γνωρίζω ποιος/ποια έβγαλε τη φωτογραφία της ανάρτησης.

